

HELENA CRČEK

Kot gora

I.

Gora sem.
Stoletna gora molka,
Ki utripa v pajčevinastem taktu
Brezčasja.
Z zapestnicami okoli gležnjev
Plešem svatbene plese
Modrim sončnim vzhodom.
Uspavanka sem,
Pozibavam se na vekah
Spečih otrok.
Moja jutra so bela
Od žvenketajočih labodov
In moje noči tople
Od sezutega sonca.

II.

Med prsti
Se mi razliva
Sok
Tvojega pogleda.
Kot med se lepi
Na dlani

Ustnice
Čelo.
Plapolaš
Z nasmehom lastovice.
Utrinjaš me
In paraš
Kot osamela zvezda.
Bodi plamen!
Si mi rekel.
Gorim,
A ne izgorevam.
Kot vosek,
Ki se vrača
V svoje lastno
Hlapienje.

III.

Labodji spev –
Zate,
Ki se opijanjaš na
Mediterranski obali,
Piješ sonce
In njegove sence;
In zame,
Ki se gola sprehajam
Po kamenju
In prepihanem bodičevju.

Vsak na svojem stolu sediva
In si zreva v oči.

Dotakneva se
In zamiživa.
Odpreva oči
In najini roki
Sta zopet vsaksebi.

Sediva vsak na svojem stolu
In naslonjena s hrbtom
Opazujeva vsak svoj
Sončni zahod.

IV.

Kot gora.

Čuječa.
Trepetajoča.
Drhteča.

Dehteča kot dekliške prsi.
Nedotaknjena in lomljiva kot porcelan.

Obok nad spominom
In razum, boleč pod senco.

Neskončna obala,
Ki objema morje!

Kot gora.

Preproga pogledov.
Vernisaž dotikov.

Kot gora.

Stoletna in sama.

